

Для декорування своїх картин Ольга Літус використовує... кісточки рослин

ОЛЬГА ЛІТУС зізнається, що хоч виросла в сім'ї лікарів, з дитинства бачила себе мистецтвознавцем. Однак батьки дуже хотіли, щоб донька навчалася тільки в Полтаві. Так пані Ольга стала товарознавцем. А ще закінчила школу декораторів, але ця освіта знадобилася їй значно пізніше. «Батьки рано пішли з життя, я сама мусила піднімати на ноги доньку, тож голова весь час була зайнята думками про хліб насущний. Коротко кажучи, було не до творчості. Однак усе життя, — зізнається Ольга Вікторівна, — у мені жив художник. А коли вийшла на пенсію, нарешті з'явилася можливість присвятити себе тому, до чого так довго йшла. Щодня з п'ятої години ранку й до п'ятої вечора сиджу над своїми картинами. Перерву роблю лише задля того, щоб сходити до магазину за продуктами. А от біля плити стараюся довго не стояти — не можна ж решту днів потратити на приготування й поїдання котлет».

Одна з двох кімнат пані Ольги перетворилася на майстерню — запахи лаків і фарб уже не витіснив звідси ніяким провітруванням. Свої картини, виконані в народному стилі, Ольга Літус декорує... кісточками рослин. Чому саме кісточками?

— Я вважаю, кожен художник повинен шукати свій шлях самовираження. Скажімо, я не люблю плоских картин. Тож довго думала, що може надати їм об'єму. І, таким чином, дійшла висновку, що мій матеріал — кісточка. Ось бачите, — пані Ольга показує свої картини, — у мене птахи, квіти — об'ємні. Усе це завдяки кісточкам рослин. Я живу сама. З Богом. Тож у мене не може бути багато кісточок. Тому їх збирають і донька Юлія, і 13-річний онук Віктор, а також друзі, знайомі. Усім, кого знаю, телефоную й прошу: «Не викидайте, будь ласка, кісточок». І дуже вдячна всім, хто йде мені назустріч.

Ольга Літус вибрала для себе не найлегший шлях. Адже підготувати кісточки для декорування — дуже копітке заняття. Ольга Вікторівна їх миє, сушить. Якщо кісточку кавуна чи дині відшліфувала сама природа, то кісточки вишні, абрикоси чи сливи пані Ольга обпилює терпугом, аби надати їм правильної форми, а тоді грунтує, розписує фарбами (причому на кожній кісточці — не менше трьох кольорів), покриває лаком і наклеює на тканину.

— Таким чином, маю радість творчості, — резюмує пані Ольга. — Мені хочеться, щоб мої картини радували ваше око, створювали настрій. Тож використовую дуже яскраві барви. Окрім усього, я людина темпераментна, тому так полюбляю контрастні кольори. Як приходять сюжети моїх картин? Я завжди любила малювати орнаменти, тож у моїй голові зібралося їх стільки! Узагалі ж говорять, що думка — поза людиною, її посилає Господь. На моїх картинах — багато птахів (а це — символ духовності, не лише павич, а й півень чи гусак у мене одухотворені). Малюю й квіти, бо хіба ж можна уявити без них наше життя?

Окрім згаданих уже кісточок вишні, абрикоси, сливи, кавуна й дині, Ольга Літус використовує й інші: «Оце — обліпиха. Вона дуже дрібна, тому фарбою її не покриваю. Як бачите, її природний колір органічно вплітається в кольорову гаму картини. Багато квітів у мене з кісточок аличі. Ось ця калина — з кісточок вишні. А тут ідуть вкраплення зерен гречки й кісточок винограду. Також подекуди використовую паперову пластику».

Ці картини могли б прикрасити будь-яке помешкання. Та пані Ольга їх не продає.

— Мені шкода з ними розлучатися, — пояснює. — Тому нічого не збуваю. Робити це можна, мабуть, лише тоді, коли ну просто ні за що жити. Я ж створюю картини для душі, а не заради грошей. Хоч із радістю подарувала б їх хорошому музею. Мені дуже хотілося б, щоб у моїх картин було довге життя...

Ганна ЯРОШЕНКО.
Фото автора.

Ольга Літус робить картини з кісточок рослин

ВІОЛЕТА СКРИПНІКОВА

Полтавка Ольга Літус нещодавно повернулася з міжнародної виставки «Вишиванка і авторське рукоділля», що проходила в Києві. Аналога її роботам, представленим на тій експозиції, не привіз більше ніхто з усієї України.

– Полтавщину в столиці представляли тільки я та решетилівська килимарниця Валентина Коліньо, – розповідає майстриня, – хоча взагалі на виставку приїхали з усієї України. Багато людей підходило, цікавилося моїми роботами. Ніхто не міг зрозуміти, з чого вони зроблені: чи то з солоного тіста, чи то ще з чогось.

Свої картини Ольга Літус робить із кісточок сливи, абрикосу, вишні, аличі, кавунів, дині, винограду, калини, обліпихи, зерняток гречки, які принесли їй хороші знайомі, друзі. Кісточки екзотичних рослин, наприклад фініків, не використовує принципово, хоча давали жінці й їх. Якщо зберігати український колорит, каже жінка, то вже в усьому.

– Я хочу, щоб на Полтавщині розвивалося декоративне мистецтво, щоб воно прославляло барвисту природу нашого краю, дивовижну красу його квітів, тваринного, рослинного світу. Для цього і створюю свої картини, беру за основу для них український фольклор, – каже художниця.

НЕТИПОВИЙ ПОГЛЯД НА МИСТЕЦТВО

Однак якоїсь типовості жанрів, наслідування художниками один одного майстриня не приймає. Вважає, що кожен митець повинен знайти спосіб по-своєму виразити себе.

– Малювати я любила з дитинства, – пригадує жінка, – у чотири-п'ять років могла присвячувати цьому заняттю години. Дуже приваблювали мене об'ємні витвори народних майстрів, різні види декоративного мистецтва.

Займатися ж картинами з кісточок Ольга Літус почала, коли вийшла на пенсію (зараз жінці 55 років). До того вся увага була прикута до роботи та виховання дочки.

– Якось подумала, Творець же нічого не зробив на землі просто так. Якщо не можна посадити всі кісточки, щоб з них були гарні рослини, варто їх використовувати якось по-іншому, – каже Ольга Літус.

На сьогодні в доробку майстрині вже близько двох десятків робіт (а в голові ще тисячі задумів, встигати б тільки реалізовувати). На виготовлення йде дуже багато зусиль і часу. Якщо працювати з 6.00 до 18.00, на створення однієї картини необхідно витратити не менше місяця.

– Я кожну кісточку маю обпиляти до потрібного розміру і форми напилком, відшліфувати, потім ґрунтую її, розписую, – розповідає майстриня. – ДВП обтягую тканиною, далі наклеюю кісточки – так створюю картини.

І ще для такої роботи потрібні неабиякі кошти, зокрема на фарби (один тюбик коштує за сотню гривень). Необхідні ж різні: акварель, гуаш, акрилові тощо. На кожну кісточку накладається не менше трьох кольорів. Відтак коштують роботи недешево – від півтори тисячі гривень.

Відвідувачі виставки фотографують таку кра
навіть на мобільні

Хоча ті, хто придбав їх, не шкодують – такого дива майже ні в кого в Україні більше немає.

Нині ж роботи Ольги Літус можуть
й полтавці та го
Виставка її вит
крилася в музе
Мирного.

Птахи, на думку майстрині, – це символ духовності,
а у квітах відбивається краса небесної височіні

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС - 01126
(для мешканців Полтавщини)
ПЕРЕДПЛАТА
Ціна на 1 місяць: 3.80 грн.
Ціна на 3 місяці: 11.40 грн.
Ціна на 6 місяців: 22.80 грн.
Ціна на 9 місяців: 34.20 грн.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА ПО ПЕРЕДПЛАТІ: 0.8
+ послуга за оформлення

Полтавський
№ 9 (828) 2 бер

Струни серця, що творять кра

■ Катерина ЦЕХАНОВИЧ,
учениця СШ №17 м. Полтави

Ольга Літус – не тільки глибокий знавець економічної справи. Полтавка видає збірки віршів і працює як художниця з незвичайною технікою декоративного мистецтва – створює картини з... фруктових кісточок.

А вдома – і стіни допомагають

Ольга виросла в Полтаві, в родині лікарів. З дитинства мріяла стати актрисою. Мрія нібито збулася – артистичну дівчину з першого ж разу прийняли на навчання до Київського театрального інституту імені Карпенка-Карого. Але не з її вини життя склалося так, що довелося повернутися в Полтаву і вже в рідному місті опановувати різні види мистецтва. Серед мистецьких університетів Ольги Вікторівни – балетна студія, школа декоратора-рекламознавця. Вона закінчила кооперативний технікум за спеціальністю товарознавець. А потім – Полтавський кооперативний інститут. Саме при цьому ВНЗ, який нині має статус університету, Ольга Літус створила кабінет рекламознавства, який успішно працює й донині.

Сільва Капутикян – сильний аргумент

Обдарована випускниця Ольга Літус навіть до доволі прозаїчної посади економіста знайшла творчий підхід. Її професійна діяльність, пов'язана з доставкою різних матеріалів з усіх куточків колишнього Союзу, вимагала частих відряджень. Пані Ольга подорожувала до Таллінна, Риги, Єревана, інших міст. «З Вірменією у мене вийшла особлива історія, – згадує Ольга Вікторівна. – Мені потрібно було дістати згоду начальника одного з єреванських заводів на привезення зразків алюмінієвого профілю в Україну. Начальник не був налаштований на позитивне вирішення справи. Він довго морочив мені голову. А потім раптом запитав: «А що таке для вас Вірменія?» «Для мене Вірменія – це вірші Сільви Капутикян», – відповіла я й почала читати лірику поетеси. Начальник дуже здивувався, що я знаю її творчість та ще й настільки артистично відчуваю настрій поетеси. Тому результат переговорів виявився кращим від очікуваного: я привезла на батьківщину не алюмінієвий профіль, а двері, виготовлені з нього – на велику радість полтавських виробничників».

Творчість – це свято між буднів

Такий уже характер в Ольги Вікторівни: вона постійно шукає нові цікаві захоплення, адже її полум'яна душа завжди відкрита для творчості. Пані Літус реалізувалася як поетеса, видавши збірку віршів «Струни серця» та збірку, присвячену Різдву Христовому. Та найулюбленіша справа Ольги Вікторівни – створення орнаментів з незвичного матеріалу – кісточок із фруктів. Розглядаючи її роботи, не відразу здогадуєшся, з якого матеріалу вони виконані. Скласти таку мозаїку – дуже трудомістке заняття. Спочатку на певний ма носиться ескіз – це поч найлегший етап робот кісточки потребують сп обробки: кожну кісточк тельно відполірувати, потрібної форми. Пот фарбує ці мініатюрні р роди, покриває їх меб ком «для лоску» й обер клеює на ескіз. «Аби картину, треба прац менш ніж десять днів ранку до сьомої вечор литься Ольга Літус осн кретом свого хобі. На в захоплення доводитьс вати відпустками, але шкодує, адже це занят сить їй неабияке задов Ольги Літус не просто б чих ідей. Вона планує ти персональну виста робіт, котрі, безпереч говують на широку г увагу.

«Я щаслива тоді, щасливими людей, яки Моя донька Юлія така людина, як і я. У неї св – коханий чоловік і си ходжу в житті чимало що не дає мені потонут ному спокою, – посміха га Вікторівна. – І я ци

Допоможемо всією громадою

Творчість душі

Зерно проростає красою

Дана ХОМИЦЬКА
"Зоря Полтавщини"

У ДИТИНСТВІ Ольга дуже любила малювати орнаменти. Скільки незвичайних килимів створила вона! Які чудернацькі квіти народжувалися з-під її олівця, в які барвисті узори вони спліталися! У такі хвилини вона могла забути про все на світі. Відступала кудись реальність, казка підхоплювала її на свої крила і надовго переносила у свою незвичайну країну...

Це дивне відчуття з дитинства, ця радість творчості вже ніколи не покидали її, крокували поряд із буднями і часто вносили в них свої корективи, змінювали життєві плани. Хоча професію Ольга Літус обрала досить прозаїчну – спочатку закінчила кооперативний технікум, а тоді – й інститут, у перерві між ними змогла ще й пройти навчання в республіканській школі декораторів-рекламознавців. І хоча посади, які доводилося їй займати, були пов'язані з організацією торгівлі, економікою, деякий час працювала й художником у великому об'єднанні.

Так розпорядилася доля, що її робота майже завжди була пов'язана з хлібом, зерном. І тепер, працюючи в Українській універсальній біржі (у Полтаві), де очолює службу маркетингу, бере участь у всіх національних і міжнародних виставках. Ользі Вікторівні приємно, що в досягнутому успіху – за підсумками роботи у минулому році їхній колектив зайняв друге місце серед 35 акредитованих у Міністерстві агропромислової політики України

бірж – є і її значний внесок.

Вона довго думала над тим, як і тепер поєднати свою любов до професії та до мистецтва. Й зерно немов попросилося у її твори, проростало у них соковитими барвами і незвичайними узорами. За першим декоративним панно з'явилося друге, третє, даючи початок новому захопленню, яке спеціалісти назвали біомозаїкою.

Процес створення однієї картини досить тривалий. Починається він зі збору матеріалу. Йдуть в роботу різне зерно, точки слив, абрикосів, нас кавунів, динь, калини... Все спочатку вона очищає за в ною методикою, покриває фою, шліфує, фарбує... Маб найвідповідальніший мом цього творення – зібрати природи в такий узор, щоб заговорив до глядача, зачар його. Потім ще додає квітам люсткам яскравості гуашш покриває лаком. І орнамент мов оживають.

– Людина повинна обов'яз мати улюблену справу, захо ня, – стверджує Ольга Літ Адже воно дарує спокій душ доволення і радість творчос

Ольга Вікторівна мріє ств власну колекцію картин, можна було представити її чам. Тоді краса, створена ї ми, напевне, знайде значно ше прихильників.

Фото Миколи БЕЗНО

✔ *Полтавчанка Ольга Літус зі своїми роботами.*

Ольга Літус заснувала новий напрямок у мистецтві - біомозаїку

СВІТ ПРЕКРАСНОГО

Увагу полтавців привернула виставка унікальних картин Ольги Літус, виконаних з кісточок рослин - вишень, абрикос, слив, аличі, винограду, кавунів, динь, обліпихи, калини, зерен гречки тощо. Збирати кісточки майстрині допомагають її друзі з народного університету природи, що діє при Полтавській академії. Усе літо збирає для неї насіння кавунів та динь добра приятелька Лариса Ларіонова.

- Дуже вдячна всім за допомогу, - говорить Ольга Вікторівна, - сама я такої кількості матеріалу для картин не зібрала б. Тим більше, що треба підбирати кісточки однакового розміру, форми. Це нелегко.

Ольга свого часу закінчила Тернопільську республіканську школу декораторів-рекламознавців. Їй дуже хотілося, щоб картини були об'ємними. Тому й вибрала кісточки. Вона сушить їх, шліфує, розписує... Картини виходять яскраві, сповнені сонячної енергетики. Авторка дивовижних творів використовує фарби яскравих кольорів - національні, українські.

- Хочу, щоб народна творчість розвивалася, процвітала, - каже вона.

Дивлюся, розглядаючи курочку, виконану з насіння кавуна й половинок насінин дині. На картинах Ольги Літус багато птахів і квітів.

- Птах - символ духовності, тому в моїй творчості так багато птахів. А квітка для мене - усмішка рослини, тому на моїх картинах так багато квітів, - говорить мисткиня.

Нещодавно Ольга повернулася з Києва, де брала участь у всеукраїнській виставці "Авторське рукоділля", яка проходила у Міжнародному виставковому центрі. Там були представлені роботи майстрів

з усіх областей України - вишивка бісером, нитками, килими тощо, але кісточкові картини продемонструвала лише наша полтавка. Її творами зацікавилися поліграфісти, хочуть друкувати їх на подарункових пакетах.

30 років Ольга Літус пропрацювала у сфері організації реклами і торгівлі (спеціальність ця вищої кваліфікації ла, закінчивши Полтав ративний інститут). Т на заслужений відпо свій час присвятила справі.

Нат
Фото Олега Ж

«Полтавська ГРОМАДА»
Засновник і видавець - Спілка об'єднань громадян "Рада громадських об'єднань та організацій м.Полтави "Сила громади".
Головний редактор - С.Вовкодав.
Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ №793-50 Р від 07.06.07.
Адреса редакції: 36039, м.Полтава, вул.Куйбишева, 8, к.3.
Передплатний індекс - 99523.
Електронна адреса: роз
Тираж - 2000 прим. Зам.
Друк - видавництво "Полт
м.Полтава, вул.Котляревс
Ціна договірна.
Матеріали з позначкою К д
комерційній основі. За точ
них фактів відповідальніст
Редакція не завжди поділя
торів публікацій.

творчість

Серед райських птахів і середньовічних шоломів

У Національному музеї літератури України вже другий тиждень триває виставка «Мистецтво Полтавщини», на якій представлене декоративно-ужиткове мистецтво Ольги Літус та Анатолія Фіктянова. Незвичайність цієї експозиції полягає не лише в народних мотивах творів, які представлені для перегляду, а й у тій незвичайній техніці, в якій вони виконані.

Власне, виставка складається з двох частин. Перша — картини з розписаних кісточок різних рослин Полтавщини, виготовлені народною майстринею Ольгою Літус. Сама авторка почала займатися декоративно-прикладним мистецтвом не так давно, хоча творчість народних майстрів приваблювала її з дитинства. За освітою Ольга — професійний декоратор-рекламознавець, понад тридцять років працювала у сфері організації реклами і торгівлі. Однак її захоплення витворами народного мистецтва матеріалізувалося вже у зрілі роки.

Для роботи Ольга використовує, здавалося б, зовсім незвичні матеріали — ядерця слив, вишень, аличі, винограду, кавунів, динь, обліпихи, калини, зерен гречки. За сюжети вона бере різні епізоди з казок, а також часто зображує тварин, особливо птахів, та різноманітні композиції із квітами. Дивлячись на її роботи, важко уявити, що виконуються вони з матеріалів, які ми в побуті часто викидаємо на смітник.

Друга частина виставки — доробок відомого на Полтавщині майстра ковальської справи Анатолія Фіктянова. Якщо Ольги Літус здебільшого можна використати як прикраси для доме вори із заліза, виготовлені Анатолієм, ближчі до нашого побуту — ні ручки, скрині, дверні молотки, ковані із заліза. Не меншу увагу приділяє відтвореню життя і побуту середньовіччя — про це свідч ні ним шоломи, прикраси та підсвічники.

Юрист за освітою, Анатолій Фіктянов ще вісімнадцять років то цікавитися ковальством. Згодом ця цікавість переросла в цілесп заняття та глибоке вивчення ковальства і металообробки в історі Вже кілька років виставки з творами митця мандрують містами П ни. Анатолій Фіктянов активно пропагує серед населення виготов венірних декоративно-прикладних виробів із заліза, а також із за няям проводить зустрічі зі школярами та студентами, під час яких ними своїми знаннями. Крім того, Анатолій охоче запрошує всіх вить бажання відвідати його кузню, і навіть власноруч виготовит кове й оригінальне.

Виставка «Мистецтво Полтавщини» триватиме до кінця липн жен, хто захоче долучитися до цих справжніх мистецьких скарб відвідати.

Вікторія КАРП

ПОКЛИК ПРЕДКІВ

Максим ОПАНАСЕНКО
Фото автора

Картини Ольги Літус

Вироби Артура й Анатолія Фіктенових

Українська земля завжди славилася талановитими людьми. Натхненні красою рідної природи, її багатством і розмаїттям, вони з давніх-давен займалися ремеслом — різьбярством, вишивкою, ковальством, гончарством, малюванням. Люди з усього світу приїздили до України придбати чи бодай подивитися на прекрасні вироби працьовитих українців. Традиції ремесла передавали з покоління в покоління, із роду в рід.

У часи приниження нашого народу мистецтво і вміння майструвати стали чи не єдиним способом вираження самобутності нації. В картинах, вишиванках, рушниках, писанках виявлявся суто український колорит. Мистецтво завжди було нашим самовираженням.

Сучасність внесла свої корективи у творчий розвиток українців, але багатий потенціал і сьогодні втілюється в чудесних мистецьких роботах наших співвітчизників.

У Національному музеї літератури України відбулося відкриття виставки талановитих майстрів з Полтави Ольги Літус і Анатолія Фіктянова.

Ольга Літус із дитинства захоплювалася малюванням, але життя змусило її звернути з творчого шляху, і після закінчення художньої школи Ольга навчалася у Полтавському кооперативному інституті. 30 років присвятила товарознавству і рекламі. Але бажання творити не зникло, тому Ольга Літус почала займатися декоративно-прикладним мистецтвом — вона створює дивовижні картини і мозаїки з кісточок найрізноманітніших фруктів та насіння. "Якщо Бог подарував нам ці зернята, а ми не маємо змоги посадити їх усі, то ці дари природи повинні використовувати по-іншому. Я обрала саме такий вид мистецтва, бо цей природний матеріал дає можливість зробити картину об'ємною, тривимірною, чого не можуть досягти прості художники", — розповідає пані Ольга. Справді, картини вражають яскравістю, неординарністю в підборі кольорів, неймовірним спалахом фантазії. Барвисті соняшники, ромашки, чорнобривці, васильки, казкові птахи — всі зображення створено з кісточок за допомогою фарб, з народним колоритом петриківського розпису. За словами майстрині, її вироби підносять красу і самобутність Полтавської землі. Зображає пані Ольга переважно різноманітних птахів, що, на її думку, символізують духовність.

Анатолій Фіктянов за освітою юрист, член творчого об'єднання художників "Живопис". 1990 року захопився одним із найдавніших видів ремесла — ковальством.

На жаль, сам він не зміг приїхати цього дня до Києва. Експозицію представляє його син Артур. Юнак з дитинства спостерігав за роботою батька, допомагав, а згодом і сам засвоїв це ремесло. Хлопець навчається у НТТУ "Київський політехнічний інститут", весь вільний час присвячує улюбленому заняттю.

"Ми з батьком завжди працюємо разом, так цікавіше. У роботі використовуємо сталь, латунь, дерево. Не можу точно сказати, чому я полюбив це заняття. Мені просто подобається", — показуючи вироби, розповідає Артур.

Витвори полтавських ковалів просто вражають. Екс носять нас у княжу до козацький період. Вір товлені клямки, чудерн шаблі, кольчуги, прик створив сімейний танд вих. У родині не спри вальство як різновид творять лише тоді, ко ня, і лише для душі.

На відкриття виста чимало людей, перева ців, столичних гостей, відомий український Борис Олійник.

Борис Ілліч вислов холення виробами ма жав натхнення й творч подарував митцям збр ція. Віталій Мороз, го дої Просвіти", виконав інських народних пісень

Відвідувачі захопле розповіді Ольги Літус створення тієї чи іншої к дивлялися вироби ков ли вірші. Присутні змо збагатитися духовно, а ватися з Борисом Олій налістами та мистецтво

Українці — надзвичай вита і творчо обдарова нас є душа, яку відобра дороботи Ольги Літус і Ан тура Фіктянових. Кожна політ фантазії й натхне покликана до життя цир до мистецтва, до Батьк

На відкритті виставки

«Аграрний тиждень.ua»
www.a7d.com.ua

МИСТЕЦТВО

№ 26 [068] 15

Полотна, що зросли із кісточок

Мальовничу красу української землі оспівано у віршах, живописі, музиці. Її увібрали вишиванки і писанки, розмальовані глечики й дерев'яні оздоблення. Та є на Полтавщині майстриня, що творить не пензликом і не фарбами, вона бере краплинки самої природи і з них створює неповторні картини.

КОЛИ дивишся на полотна Ольги Литус, мимоволі затамовуєш подих, бодай не сполохати яскравого птаха, що причаївся між казково прекрасних квітів. Враження реальності цих чудернацьких істот виникає завдяки об'ємності картин. «З чого створено цю красу?!» – дивуєшся. Майстриня радо ділиться своїми секретами.

«Картини створено із розписаних кісточок різних плодів та ягід: слив, вишень, аличі, винограду, гарбуза, обліпихи, калини, абрикосів, зерен гречки, – розповідає вона. – Такий матеріал я використовую, щоб зображення вийшло об'ємним. Адже подивіться – яка краса ті ж Петриківські розписи. Це надзвичайно!»

Не приховує Ольга Литус і технологію виготовлення своїх картин. Виявляється, спочатку майстриня шліфує і грунтує кожну кісточку, висушує, потім розписує спеціальними фарбами, знову сушить і лише після цього викладає ними зображення.

– Чому ж все-таки кісточки, адже об'єм можна створити й іншими засобами прикладного мистецтва? – запитую у художниці.

– По-перше, я товарознавець продовольчих товарів і багато років пропрацювала на хлібозаводі, займаючись експортом зерна. Коли виходила на пенсію, думала – як же житиму без продукції сільського господарства. Та й взагалі, подивіться – скільки кісточок, які ми не висаджуємо, пропадає даремно. От і з'явилась ідея використовувати цей дар природи для створення об'ємних картин.

Тим більше, що у кожного митця має бути свій засіб самовираження.

– А чому ви вирішили їх розфарбовувати? І скільки кольорів йде на одну кісточку?

– Зазвичай на одну кісточку йде не менше трьох кольорів. Розмальовую, бо хочеться, щоб картини були яскравими. Я сама народилася на мальовничій полтавській землі, що славиться своєю екологічною чистотою, прекрасними водоймами. Хотілося відобразити всю красу рідного краю, багатий національний колорит.

Майстриня розповідає, що з дитинства любила декоративно-прикладне мистецтво. Закінчила дитячу художню школу за напрямком «декоратор». Пригадує, як батьки купували їй дорогі якісні фарби, і вона могла малювати весь день. Виявила вплив на її творчість і професія батьків-стоматологів. Спостерігаючи за тонкощами їхньої роботи, дівчинка у майбутньому застосує ці елементи при створенні своїх картин.

– А чому так багато у вашій творчості птахів і квітів?

– Розумієте, птах – це символ духовності. Адже він народжується двічі. Так само й людина – спочатку народжується фізично, приходить у матеріальний світ, потім – духовно. А квітка – це посмішка рослини, відображення краси вічної, що на небесах. Тому своїми картинами я прагну прославити нашого Творця за ту красу, якою Він нас оточив.

Ольга Литус поділилася, що у майбутньому героями її творів стануть й інші створіння, а сьогодні її надихає символіка духовного світу – птахи, квіти та райдуга, з якої усі художники черпають фарби.

– А скільки часу йде на створення однієї картини?

– Близько місяця. Звісно, виготовлення однієї такої картини – робота дуже кропітка і вимагає великих затрат часу та зусиль. Тому мало хто цим займається.

– Скажіть, а скільки всього картин ви створили?

– Чотирнадцять великих і декілька малих. Звісно, можна було б встигнути значно більше, та змушена дбати й про «хліб насущний», – з легким смутком зітхає жінка, – адже сьогодні одні фарби чимало коштують. Вони повинні бути якісними, яскравими. Я використовую не тільки акварель, але й акрилові. Ще потрібен клей, полотно та інше. Тому повністю присвятити себе улюбленій справі поки що не можу, хоча це моя заповітна мрія.

– Напевне маєте творчі плани на найближче майбутнє?

– Я дуже хочу зробити виставку у столиці, познайомити зі своєю творчістю киян.

– Це буде ваша перша виставка?

– Ні. Вперше я брала участь у виставці «Авторське рукоділля», яка відбулася минулої зими в Полтаві. В основному там було представлено вишивку – близько 90% усіх експонатів. Творів з кісточок не було взагалі. А мені дуже хотілося б познайомити із цим видом творчості, особливо аграрний світ. Тому я привезла свої роботи на виставку-ярмарок «Агро-2008».

Виставлялися мої роботи в Жовтневому райвиконкомі Полтави. Попросили самі працівники закладу, пояснивши: «До нас ходять багато людей пенсійного віку, порадуйте їх своєю творчістю». Справді, відвідувачі райвиконкому залишилися дуже задоволені, висловлювали мені численні слова подяки.

Також планую провести виставку в музеї Панаса Мирного у Полтаві. Хочеться, щоб люди побачили, що з кісточок, які вони сот-

3 26.06.2008 РУКОДЕЛИЕ Поралниця №26

№ 6 (18)
Поралниця Рукоделие
ГАЗЕТА В ГАЗЕТЕ

Ее картины отличаются от других экспонатов выставки простотой сю жетов и вместе с тем мастерством выполнения и яркостью цветов. Н один посетитель не обошел вниманием эти удивительные произведе ния, обязательно останавливался. В завороженных взглядах светилис и восторг, и неподдельный интерес как к самим произведениям, так к их автору. Сейчас трудно чем-то удивить посетителей выставок, осо бенно киевлян, однако здесь было исключение. Оригинальность и большим вкусом подобранная цветовая гамма пленили даже самых и кушенных. Да и мастерица, на первый взгляд обычная женщина, про сто на глазах превращалась в контактную собеседницу, которая все душой стремилась не просто рассказать о своем увлечении, но и зж жечь хотя бы маленькую искорку желания попробовать создавать что то подобное. Равнодушных не было, каждый собственное восхищени сопровождал и похвалой автору, и расспросами об объекте ее покло нения — этих чудо-картинах, которые долго не "отпускали" взгляд ценителей оригинального. Некоторые уже мысленно размещали их качестве украшений в собственном доме.

КОСТОЧКОВОЕ РАЗНООБРАЗИЕ

Ольга Викторовна ЛИТУС, автор этой красоты, — из Полтавы. Как только исполнилось 55, сразу же вышла на пенсию. И тогда для нее началась новая, настоящая жизнь, о которой просто грезила десятилетиями. "Собрала косточки разных растений, высушила их, обработала соответственно напильником, чтобы были гладенькими, и погрузилась в волшебный мир своей мечты", — с улыбкой рассказывает о себе. — Начала творить из подручного материала". Ее энергия прирожденного художника, не побоюсь этих слов, вылилась в картины из растительных косточек: цветы — из косточек абрикосов, слив, их серединки — косточки вишни. А вот птичка на калине, картина так и называется "Червона калина, моя Україна" (именно об этом она и поет, у нее даже клюв приоткрыт), полностью сделана из косточек вишни.

Да, в ее произведениях прослеживается профессиональный подход к делу, ведь окончила и художественную школу, и школу декораторов-рекламоведов. А еще Ольга Викторовна на отлично окончила Полтавский кооперативный техникум, специальность товароведа получила уже в кооперативном институте, в котором и проработала все время. Еще

в институте свои способности проявила при оборудовании кабинета рекламоведения, которым удивила даже работников Управления высших учебных заведений. Они признались, что подобного просто не видели. Сделала и образцово-показательную витрину. А когда судьба забросила в торговый отдел хлебозавода, где

ло времени. И вот только тогда, когда жизнь за добросовестный труд "поставила две пятерки", и появилась возможность заняться тем, о чем всегда мечтала. Без этого увлечения уже не представляла себя. Конечно, очень помогли знания, полученные в Республиканской школе декораторов-рекламоведов Укоопсоюза в Тернополе. До всего же остального доходила сама, интуитивно.

Прежде всего Ольга Викторовна собирает материал (любые косточки растений), высушивает, соответственно обрабатывает, а уже потом расписывает их. На каждой

каждую косточку до последней. Затем приклеивает к выбранной основе. Любит объемные картины, и именно для того, чтобы они не были "плоскими", и использует косточки разных растений. Покрывает уже раскрашенные косточки лаком, поэтому вытирать такие картины можно даже мокрой тряпкой. Считает, что удобнее пользоваться художественной кисточкой. В раскрашивании материала использует акриловые краски, гуашь, акварель, а уже потом — бесцветный лак. Очень аккуратно прикрепляет косточки к основе клеем ПВА. А листочки на ее картинах бывают и бумажные — бумажная пластика, которой ее научили опять-таки в школе декораторов. На вопрос, где берет темы для будущих картин, искренне признается: "Все это очень просто. В детстве много рисовала орнаментов, они и остались в голове. А еще фантазирую, выдумываю, не подглядываю". Но

всем хорошо известно, что несложной работа бывает только для настоящего мастера своего дела. Однако многим захотелось попробовать и собстве ные силы.

С ее картин улыбаются и бу то светятся, как и сама масте рица во время беседы, раскр шенные гречка, косточки к лины, арбуза, дыни и еще мн го чего. К ним хочется прико нуться не только руками, чт бы убедиться, что действител но это тот материал, которы доступен каждому, но и сер цем, красота ведь невероятна

Рассказывая о своем творче тве, как о любимой песне, ко торая льется просто из душ ши Ольга почти ощутим выплеснула свое вдохнов ние, которое тут же передава лось всем, кто разделял с это влюбленной в свое дело жен щиной увлечение красотой.